

til Gængæld er der jo rigtignok ogsaa Gaarde, hvor der findes 10 Gange saa mange — og hver Rotte fortærer $\frac{1}{4}$ Pund Korn om Dagen, bliver dette jo $12\frac{1}{2}$ Pund om Dagen, og dette bliver i et Aar paa 365 Dage over 4,500 Pund, det vil sige ca. 22 Tønder à 10 Kr. eller i alt for ca. 220 Kr. aarlig. At 50 Rotter æder dette Antal Tønder Korn om Aaret, er der slet ingen Tvivl om. At en Rotte æde mere end en Høne, nærer jeg ingen Tvivl om, naar man ser den Graadighed, hvormed de optræde. . . (*Alfred Christensen*: Den æder Hønen med!). . . Ja, det er ganske rigtigt, men de store dog vel ikke.

Det vil altsaa for alle Huse og Gaarde Landet over blive en meget stor Sum, som Rotterne fortære Korn for om Aaret; og foruden dette ødelægge de, som jeg før sagde, Menneskenes Boliger i høj Grad. Gaarde og Huse paa Landet, som ere plagede af Rotter, se, som alle ville vide, der komme noget ud paa Landet, ikke godt ud. Huse f. Eks. med Straatage og Spaantage, hvoraf der findes en meget stor Del paa Landet, ere slemt gennemhullede og se meget slemt ud, naar der findes Rotter i større Mængde, og det er jo endda kun, hvad man ser oppe over Jorden, men det Undermineringsarbejde, som foregaar fra deres Side, er ogsaa meget skadeligt og ødelæggende og forvolder et meget stort økonomisk Tab for de respektive Ejendomsbesiddere. En Ejendom her henne mellem Kongens Nytorv og Bredgade har forleden Aar haft en Bekostning af over 10,000 Kr. for den Skade, som Rotterne havde udøvet paa denne Ejendom; og paa Finansloven for 1903—04 var der, om jeg husker ret, opført et Beløb af 13,100 Kr. til Udbedring af de kongelige Stalde paa Christiansborg for den Skade, Rotterne havde bedrevet der. Og ikke alene dette, men ogsaa den Skade, som der bevirkes ved, at Smitten bringes fra det ene Husdyr til det andet og Smittebakterierne befordres fra det ene Sted til det andet, er saa beklagelig, ødelæggende og sørgelig, at det vilde være overordentlig rart for Landet i dets Helhed, om der kunde gøres noget for at forhindre det. Naar man foretager en samlet Rotteudryddelse hele Landet over med Præmier for de ihjel-slagne og til Indsamlingsstederne indleverede Rotter, vil det selvfølgelig medføre en Formindskelse i Rottebestanden. I Sverige har man allerede en lovordnet Udryddelse af Rotterne, i alt Fald i Byerne, i Landdistrikterne er man, saa vidt mig

bekendt, endnu ikke naaet dertil, men det kommer rimeligvis nok.

Hovedindholdet af Forslaget er altsaa, at der foreslaas givet 200,000 Kr. aarlig i 3 Aar, fordelte til Kommunerne. Med Hensyn til Forslagets Enkeltheder skal jeg ikke opholde mig videre. Det har ikke været Forslagsstillernes Mening, at Forslaget netop skulde vedtages, som det er indbragt, det har ogsaa mindre at sige, om der kommer Ændringer paa det ene eller det andet Punkt. Vi have med Indbringelsen ønsket at vække Interesse for Sagen og faa en Lov gennemført. Ønsker man Ændringer paa et eller andet Punkt, er det jo noget, som man let kan komme ud over, naar man blot er enig i Hovedtanken, den store Betydning, det har, at komme til en almindelig Bekæmpelse af Rotteplagen. Jeg skal slutte med at udtale Haabet om, at Forslaget maa modtages med Velvillie af dette høje Ting og af Ministeren, og at Ting og Minister i Fællesskab ville arbejde paa Sagens Gennemførelse saa hurtig, det lader sig gøre. Jeg vil, som sagt, anse det for rart og gavnligt for Landet, om et Forslag kunde blive vedtaget endnu i indeværende Samling.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Den ærede Ordfører har jo utvivlsomt Ret i, at Rotterne anrette store Ødelæggelser paa mangfoldige Steder, men om det just er tilstrækkeligt til at begrunde et Statsbidrag i saa stor Udstrækning til deres Udryddelse, er straks et andet Spørgsmaal. Private lide Skade paa mange Maader, uden at man fra Statens Side kan tænke paa at yde dem Hjælp til at faa Skaden bød, men hvor man henviser dem til at slutte sig sammen og paa den Maade faa Skaden i nogen Grad erstattet, naar den bliver for stor for den enkelte at bære. Imidlertid er det jo, som det ærede Medlem ogsaa paapegede, paa flere Steder blevet erkendt, at det kunde være rigtigt, om Staten ydede nogen Hjælp til en Rottekrig. Navnlig i Frankrig har man ydet Statsbidrag dertil, og jeg tror ogsaa, at der kunde være nogen Rimelighed i, om Staten her gav sin Støtte. Men jeg maa rigtignok fastholde den Betragtning, som jeg allerede tidligere har haft Lejlighed til at gøre gældende, at de private Rotteejere, som de ere blevne kaldte, bør selv give et meget væsentligt Bidrag dertil. Forholdet er jo det, at adskillige private have i en lang Aarrække anset det for at være økonomisk heldigt for dem at ud-